

Svajonų
ROMANAI

Aistra

KATE CARLISLE

Spąstai milijonieriui

9,40 Lt / 2012 sausis–vasaris

BROLIAI
DJUKAI

Kate Carlisle

SPAŠTAI MILIJONIERIUI

Pirmasis trilogijos
"Broliai Djukai"
Romanas

Versta iš Kate Carlisle, *The Millionaire Meets His Match*, 2010

© Kate Carlisle, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Laima Juknevičiūtė, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2012

ISBN 978-609-406-577-4

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

- Tik paskui nesakyk, kad neperspėjau. Saugokis, antraip tavo sumals į miltus.

- Tu perdedi, - tarė Adamas Djukas pastatęs juodą ferarį prie administracijai skirto įėjimo į tarptautinės *Djukas* korporacijos būstinę.

- Tikrai taip manai? - Dėl automobilyje įtaisytos pažangiausios garso aparatūros jo brolio Brendono balsas skambėjo aiškiai ir garsiai. - Priminsiu tau šiuos žodžius, kai būsi prie alto-riau prisiekęs amžiną meilę *mamytės* svajonių merginai.

- Tau reikia atvėsti, - tarė Adamas ir čiupęs portfelį išsiropštė iš automobilio.

- Ei, pats kasi sau duobę, - sumurmėjo Brendonas. - Arba ruošiesi vestuvėms. Tai tas pats. Tik neišsigąsk, kai susivoksi leidžiąs medaus mėnesį su moterimi, kurią tau bus įpiršusi mūsų velniškai sukta motušė.

Minutėlę stabtelėjęs pasitaisyti kaklaraištį Adamas nusikvatojo. Tarptautinės korporacijos *Djukas* būstinė buvo įsikūrusi itin moderniam administraciniame pastate, kuris priklausė Adamui ir jo broliams Kameronui ir Brendonui.

- Man niekas negresia, - tarė Adamas. - Kai dvidešimt dvi valandas per parą esu įsitraukęs į šį prekybos verslą, vargu ar mamai pavyktų man ką nors įpiršti.

Staiga prabilo Kameronas, kuris taip pat dalyvavo trišaliame pokalbyje telefonu.

- Nors Brendonas linkęs viską pagražinti, tu juk pažįsti mamą. Ji nepalenkiama. Jos manymu, mes visi turėtume susituokti ir todėl ji imsis ryžtingų veiksmų. Tai reiškia, kad pasitelks visas įmanomas priemones, kad pasiektų savo.

- Taigi aš tik tiek ir tenoriu pasakyti, - tarė Brendonas akivaizdžiai džiaugdamsis, kad bent vienas iš brolių suvokė, kokia rimta padėtis.

- Na, gerai, - tarė Kameronas. - Gal ir vertėtų kurį laiką pasisaugoti.

- Tad saugokis sijonų, - paantrino Brendonas ir prunkštelėjęs pridūrė: - Antraip nesusirinksi kaulų!

Apgailėtinas Brendono mėginimas surimuoti kelias eilutes privertė brolius nusijuokti.

- Klausykite, susitiksime vėliau, - tarė Adamas. - Tada ir baigsime šį pokalbį.

Tebekikendamas Adamas atsijungė ir pamojavo saugos darbuotojui, kuris stovėjo prie iš-

taigingai apstatytoje fojė stūksančio plataus išblizginto marmurinio registratūros stalo. Įlipęs į tuščią liftą vienas pakilo į patį viršutinį pastato aukštą.

Tai, kad jo motina stengiasi jį ir jo brolius supančioti, jau nieko nestebino. Daugybė kartų ji leido aiškiai suprasti norinti anūką. Tačiau dabar, pasak Brendono, ji išsirengė į kryžiaus žygį ir yra pasiryžusi klasta suvesti juos su nepažįstamomis moterimis.

- Stenkis kiek įmanydama, mamyte, - sumurmėjo Adamas traukdamas plačiu atviru koridoriumi administracinių patalpų link. Jis mylėjo Salę Djuk, moterį, kuri įsivaikino jį aštuonerių, tačiau nė už ką nepaklius į jos pinkles.

Tyliai švilpaudamas jis praėjo pro tuščią savo padėjėjos kėdę, pastebėjo, kad jos kompiuteris dar nebuvo įjungtas, ir nusistebėjo, jog šįryt atvyko į darbą, keista, bet anksčiau nei ji. Šerilė Hardi buvo darboholikė, kuri dievino savo darbą. Pagirtina savybė, nes jiems teks drauge darbuotis dieną naktį iki pat šio mėnesio pabaigos, iki didžiųjų atidarymo iškilmių, kurių metu duris *Svajonių kalne* atvers naujasis *Djuko* kurortas.

- Kaip suprasti *ji išėjo iš darbo?* - praėjus valandai paklausė Adamas. - Mano žmonės neiš-eina iš darbo.

- Ši išėjo, - tarė Mardžė Volas, jo ilgametė personalo vadybininkė.

- Tai neįmanoma. Mes ruošiamės sudaryti milijardinį sandorį. - Adamas atšlijo nuo masyvaus raudonmedžio stalo ir atsistojęs ėmė žingsniuoti palei stiklinę sieną, pro kurią atsivėrė uolėta pakrantė, o už jos - ryškiai mėlynas vandenynas. Tai buvo kvapą gniaužianti centrinės Kalifornijos pakrantė, kurią jis matydavo kasdien ir kuria niekaip negalėjo atsigrožėti, tačiau visa tai dabar tapo nebesvarbu, tad skubiai atsisukęs į Mardžę pareiškė: - Aš jai neleidžiu išeiti.

- Tiesą sakant, Šerilė jau išėjo. Ji nebuvo susaistyta jokia sutartimi, - ramiai tarė pagyvenusi moteris. - Adamai, jos nebėra. Judėkime tolyn.

- Ar ji nurodė kokią nors priežastį? - Adamas persibraukė viena ranka sau per plaukus. - Nesvarbu. Aš jai padvigubinsiu atlyginimą. Viską galima išspręsti.

Staiga pasigirdęs šaižus Mardžės kikenimas pradėjo nemaloniai rėžti ausį.

- Iš tiesų? - paklausė personalo vadybininkė.

- Kiek karų Šerilė prašėsi išleidžiama atostogų, o tu ją įtikindavai priešingai? Ji tau sakė, kad ruošiasi tekėti. Tu nenorėjai nieko girdėti.

- Apie tai nė žodeliu neužsiminė. Būčiau ją išklausęs.

- Ji tau tai kartodavo kasdien.

- Nieko ji nesakė, - neatlyžo Adamas, nors lyg ir prisiminė Šerilę minint... kažką... apie vedybas. Nejaugi ji kalbėjo apie savo pačios vedybas? Šitai išgaravo iš galvos. Tuo metu tai atrodė visiškai nesvarbu.

- Sakė, - įžūliai laikėsi savo Mardžė.

Apėjęs stalą Adamas prisiartino prie pat akiplėšos moters.

- Tau nevalia ginčytis su viršininku.

Suskambo Mardžės juokas.

- Ak, Adamai.

Jis susiraukė.

- Dar kartą primink, kodėl neatleidau tavęs dėl nepaklusnumo.

- Nagi prisiminkime. - Plačiau tebesišypsodama Mardžė susinėrė rankas ant krūtinės. - Gal dėl to, kad taip velniškai gerai atlieku savo darbą? Kad esu geriausia tavo motinos draugė ir pažįstu tave nuo aštuonerių? Kad

niekada taip ir nepasakiau tavo mamai, kas sviedė tą beisbolo kamuoliuką, kuris išdaužė jos kabineto langą, kai tau buvo devyneri, ir kas tą pačią vasarą ištrypė jos ypatingąsias tulpes? O kaip dėl to karto, kai tau buvo namų areštas ir pagavau tave sėlinant iš...

- Gerai jau gerai, - įširdęs tarė Adamas tiesdamas ranką, kad tik moteris užsičiauptų. - Tokiems dalykams turėtų būti taikomas senaties terminas.

- Nieko čia nepadarysi, - tarė Mardžė šypsodamasi. - Tetulės nesiskundžia atmintimi.

- Gali nė nesakyti, - sumurmėjo Adamas. - Klausyk, tai jau darosi juokinga. Sujunk mane su Šerile.

- Ji išėjo, - pakartojo Mardžė aiškiai tardama žodžius. - Ji nebegriš. Būdama trečią mėnesį nėščia plūkėsi dieną naktį. Tai nebegalėjo ilgiau tęstis.

Stabtelėjęs jis atsisuko.

- Nėščia?

Mardžė linktelėjo.

Pasibaisėjęs jis iškėlė rankas į viršų.

- Ji visuomet tvirtino, kad yra ryklys. Jai patiko medžioti. Rykliai nepastoja ir nesprunka pusiaukelėje.

Mardžė gūžtelėjo pečiais.

- Man regis, ji buvo veikiau rykliu apsimetantis delfinas.

- Labai juokinga, - šaltai pratarė jis. - Šiais laikais niekuo nebegalima pasitikėti.

- Tiesa.

- Nebėra laiko kvailystėms, - burbtelėjo Adamas. - Man reikia naujos padėjėjos, tučtuojau.

Mardžė nusišypsojo.

- Kaip tik turiu tobulą kandidatę.

- Mardže, aš tave perspėju. Jau geriau tegu ji nepastoja ir neišvyksta iš anksto nepasakiusi.

- Savaiame suprantama, - susierzinusi tarė ji.

- Ir man nereikia kramtomosios gumos iš burnos neišspjaunančios ir savo nuomonės neturinčios kvailos lėlės. - Jis ėmė nervingai vaikščioti pirmyn atgal vis labiau karščiuodamasis. - Man reikia subrendusio žmogaus, tokio, kuris mokėtų prakeiktą abėcėlę ir galėtų ką nors tinkamai surūšiuoti. Man toli gražu nereikia...

- Viršininke, žinau, ko tau reikia, - skubiai įsiterpė Mardžė. - Turiu tau kaip tik tinkamą žmogų. Trišos, vienos iš mūsų geriausių pakaitinių darbuotojų, reputacija nepriekaištinga.

Jos kvalifikacija...

- Perėjūnė? - paklausė Adamas purtydamas galvą ir negalėdamas patikėti savo ausimis. - Tu turbūt juokauji?

- Pakaitinė darbuotoja, - iškošė Mardžė pro sukąstus dantis.

Jis mostelėjo ranka.

- Nedirbsiu su perėjūne. Šis darbas pernelyg atsakingas, kad jį būtų galima patikėti...

- Mes neturime kito pasirinkimo, - sušnypštė Mardžė. - Jos kvalifikacija aukšta. Ji baigė prestižinį koledžą, vėliau tęsė verslo administravimo magistrantūros studijas. Jos protas ašturus. Manau, būsi maloniai nustebintas.

- Jei ji murkdosi perėjūnų baloje, apie kokius protinius gebėjimus galima kalbėti? - neatlyžo jis.

Mardžė išsitiesė ir pervėrė jį žvilgsniu.

- Mūsų perėjūnai - turiu galvoje, pakaitiniai darbuotojai - aukščiausio lygio ir pats tai puikiai žinai.

- Be abejonės, - tarė jis.

Tai buvo tiesa. *Djuko* korporacijos pakaitiniai darbuotojai buvo kvalifikuoti ir kupini entuziazmo. Bet šioms pareigoms to nepakaks.

- Elkis gražiai, - tyliai pridūrė Mardžė, pri-

versdama Adamą pasijusti dešimties metų berniūkščiu, kuris buvo ką tik sugautas vagiant obuolius iš senojo Pitrio sodo. – Triša labai sumani ir graži.

– Galbūt, bet ar ji moka spausdinti tekstą? – kandžiai sumurmėjo Adamas.

Triša Džeims užtektinai prisiklausė Adamo Djuko, kuris, akivaizdu, nė nepastebėjo jos stovinčios kabineto tarpduryje pastarąsias penkias minutes.

Metas stverti jautį už ragų, – pamanė ji ir suėmusi save į rankas žengė erdviu elegantiškai apstatytu kabinetu prisistatyti būsimam darbaviui.

– Pone Djukai, galiu išspausdinti šimtą dvidešimt žodžių per minutę, – džiugiai tarė ji tiesdama jam ranką. – Malonu susipažinti. Aš – Triša Džeims, jūsų pakaitinė darbuotoja.

Jų rankoms susilietus Trišą nukrėtė karštis. Tikėdamasi, kad sąmyšis neatsispindėjo veide, ji pakėlė akis į vyrą. Iš pat pradžių žinojo, kad *Djuko* korporacijos vadovas bus nuožmus priešininkas. Tik nesitikėjo, kad jis bus toks aukštas ir grėsmingas. Ar toks patrauklus – jis spinduliavo veržlumu, vyriškumu ir tvirtumu,

kuriems neatsispirtų nė viena šios žemės moteris. Žvelgdama į tamsiai mėlynas akis pasijautė taip, tarsi jos skrandis būtų apsvirtęs. Netgi įtūžęs šis plačiapetis raumeningas vyras traukė ją it magnetas. Dar visai neseniai stovėdama tarpduryje ir stebėdama jį per atstumą Triša vos iškentė nepasprukusi.

Bet senelė Ana išaugino ją drąsiai, tad ji nepasipustė padų ir liko stovėti pasirošusi susigrumti su liūtu jo paties irštvoje.

- Mieloji Triša, - tarė Mardžė mirkstelėdama ir puikiai suprasdama, kad Triša ką tik nugirdo Adamo Djuko ir jos pokalbį. - Kaip jau tikriausiai įtari, tai - Adamas Djukas. Keletą ateinančių savaitių judu kartu dirbsite. Neabejoju, kad drauge jums šauniai seksis. Jei kils kokių klausimų, skambink.

Grėsmingai žvilgtelėjusi į Adamą ji dar kartą nusišypsojo.

- Abiem geros dienos.

Tai tarusi Mardžė apsigrėžė ir pasuko durų link.

Triša kone ėmė kvatoti. Kurgi ne, geros dienos. Pradžia iš tiesų visai nebloga. Palydėjusi Mardžę akimis susivokė, kad dabar vienai viena turės susiremti su vyru, kuris jai sapnavosi

visus pastaruosius metus. Vyru, kuris pavertė jos sapnus košmarais.

Vyru, kuris net nežinojo, kas ji.

- Sveika atvykusi, - tarė Adamas šiurkščiai.

- Dėkoju, - grakščiai atsakė ji nepaisydama abipusio apsimestinio nuoširdumo. Viskas prasidėjo ne itin sėkmingai. Pasiryžusi ištaisyti susiklosčiusią padėtį ir elgtis profesionaliai Triša atsikrenkštė ir tarė:

- Pone Djukai, iš tiesų suprantu, kodėl nepasitikite perėjūnais, bet galiu jus patikinti, kad moku tvarkytis biure.

Jis prisimerkė.

- Ponia Džeims, mes juos vadiname pakaitiniais darbuotojais.

Prireikė minutėlės, kol ji suprato, kad jis juokauja.

- Na, žinoma. Jūsų tiesa.

Jis nenoriai nusišypsojo.

- Taip daug geriau.

Ją apėmė karštligiškas nerimas. Dėl visko kalta jo pribloškianti šypsena. *Pavojus!* - jautė ji visa esybe. Šią akimirką suprato, kaip jam veikiausiai bus pavykę apžavėti savo buvusią padėjėją, kad ši dirbtų jam iki nukritimo.

Pasiryžusi nenukrypti nuo plano ji pasitem-

pé....